

Валеріян Ревуцький

ВР - Мене змобілізували. Я був студентом Київського Будівельного Інституту, й нас мобілізували, на збиральну, так би мовити, кампанію. По допомогу збирати урожай, бо багато людей вимерло. Поставили мене виключно збирати людей, кликати людей. Довелось обходити всі хати, всі хати. І такий трагічний випадок - в одній хаті я побачив пухлу дівчину. Коли я сказав що треба йти на працю вона каже, бачете, я не можу, я пухла. І я запам'ятав цю хату, й нам давали пайку хліба, й я її на слідуєчий день відніс її. Зробив це другий раз - що ж ви думаєте? Партієць, той що очолював, йому донесли, що я годую. Він викликав мене, й каже, "Слухай, Ревуцький, що ти робиш? Ти годуєш ворогів народу!" Ну, от така, от.

- Й карали вас? Чи як?

ВР - Кара була для мене. Поставили мене при молотарці, підгорнути соломі, знаєте, яка йшла з барабана. Праця дуже важка. Я два дні витримав, а на початку третього дня знепритомнів.

Між іншим, що трапилось? Це я бачив сам. То в Руді, був елеватор, де складали зерно. То розумієте, то було напис "На 100 метрів не підходити до елеватора." Як хто переходив сто метрів, то стріляли, просто ті вартові стріляли людей. Зерна було досить. Зерна було досить. То є, був задуманий заранні, страшний геноцид, української народу, українського народу. Знаєте, не дай Боже. То був геноцид. І так, знаєте, наслідки того Голоду лишилися в ментальності людей, лишилися. Бо тоді, та жорстокість, з якою поводитись офіціяли, розумієте, з населенням тоді, вони відбилося на самих людях. Люди стали більш такими черствими, з того часу. Так що то є психологічні наслідки Голоду того страшного. Не дай Боже.